

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til økonomi- og budgetministeren af Tove Lindbo Larsen, Camre, Svend Jakobsen, Risgaard Knudsen, K. J. Mortensen og Lone Nielsen:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om en ny levnedsmiddellov og dens administration?“

Ordføreren for forespørgerne (Tove Lindbo Larsen): Foranlediget af den uafsluttede forhandling i sidste samling, spørgsmål til ministre i denne samling og den almindelige debat om levnedsmiddellovgivningens indhold og administration har vi fundet det rigtigt at stille følgende forespørgsel til økonomi- og budgetministeren: „Hvilke oplysninger kan ministeren give om en ny levnedsmiddellov og dens administration?“

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Levnedsmiddellovgivningen regulerer et meget centralt område i samfundshusholdningen. I 1970 anvendtes således 31 pct. af det samlede private forbrug til levnedsmidler. Levnedsmidlernes andel af industriens omsætning udgjorde 29 pct.

Danmark har desuden en meget betydelig eksport af levnedsmidler, især produkter af den animalske landbrugsproduktion, hvoraf ca. 70 pct. eksporteres. Den samlede landbrugseksport udgjorde i 1970 ca. 7,3 milliarder kr.

En forudsætning for denne eksport er imidlertid, at der fra dansk side gennemføres en lovgivning og kontrol, som til stadighed honorerer de stigende udenlandske krav til varernes kvalitet og hygiejniske standard. I praksis er denne kontrol blevet udformet gennem en autorisationsordning for eksportvirksomheder, hvis produktion under ordningen undergives statslig kontrol. Udviklingen henimod større produktionsenheder har imidlertid medført, at disse statskontrollerede eksportvirksomheder nu også dækker en meget betydelig del af hjemmemarkedets forbrug af animalske fødevarer, for kødets vedkommende således over 95

pct. Hensynet til de danske forbrugere varetages derfor i vidt omfang gennem eksportkontrollen, der også fremover må udnyttes i størst mulig udstrækning.

Siden loven om levnedsmidler trådte i kraft den 1. januar 1951, er der foregået en gennemgribende og omfattende udvikling på området. Kostvanerne har ændret sig, bl. a. som følge af den højere levestandard, industrialiseringen, afvandringen fra landbruget og kvindernes øgede arbejde uden for hjemmet.

Efterspørgslen efter tilberedte levnedsmidler er steget. Erhvervene har måttet tilpasse deres fremgangsmåder for at møde forbrugernes krav i dagens samfund. Råvareproducenterne og industrien har måttet udvikle nye produkter og nye metoder. Som eksempel kan nævnes udviklingen af dybfrostteknikken og fremstillingen af færdiglavede retter. Vi importerer i stigende omfang levnedsmidler fra mange forskellige lande, og vi vil i de kommende år opleve, at syntetiske levnedsmidler — imitationsprodukter — i stigende omfang vinder frem. Inden for detailhandelen har man i vid udstrækning forladt den traditionelle manuelle betjening til fordel for selvbetjeningssalg af detailpakkede levnedsmidler i supermarkeder o. lign. Der er sket en vidtgående koncentration af fremstilling og detailhandel til færre, men større enheder.

På baggrund af disse udviklingstendenser er det regeringens opfattelse, at der nu må gøres en indsats for at modernisere og tilpasse levnedsmiddellovgivningen med særligt henblik på at opnå den bedst mulige beskyttelse af forbrugerne. Dette skyldes ikke mindst, at udviklingstendenserne også indebærer en række faremomenter. Det gælder således anvendelsen af midler til bekæmpelse af plantesygdomme og antibiotikabehandlingen af husdyr samt en række andre muligheder for forurening af levnedsmidlerne, som man særlig har erkendt i den seneste tid. Den teknologiske udvikling har understreget behovet for sikring af forbrugerne mod anvendelse af skadelige farve-